

Scarlett Peckham

De graaf die ik ruïneerde

De geheimen van Charlotte Street
– deel 2

1

Mayfair, Londen *April 1754*

Lady Constance Stonewell werd wakker met het gevoel dat ze, om redenen die ze zich niet goed kon herinneren, buitensporig geïrriteerd was. Een frisse lentebries waaide door de open ramen en vogels floten.

Ze liet zich achterovervallen in de duizelingwekkende stapel donzen kussens, geërgerd dat ze klaarwakker was, terwijl dat normaal pas rond het middaguur het geval was. Uit haar haar, dat in de war was geraakt door het slapen, dwarrelde een stukje papier. Het raakte haar jukbeen.

Ze tuurde naar het verfrommelde briefje. *Potentiële echtgenoten voor Gillian Bastian.*

Nu wist ze weer waarom ze in zo'n slecht humeur was.

Ze liet haar ogen over de namen glijden die ze de avond ervoor had opgeschreven. Lord Avondale. Nee, hij was te wellustig. Lord Rellfare was te zwartgallig. En Sir Richard Voth was te arm.

Ze verfrommelde het stukje papier en gooide het op de grond, waar het bij alle andere namen terecht kwam die ze had afgekeurd voordat ze in slaap viel. Ze zag haar verwilderde gezicht in de spiegel en kreunde.

Deze ramp met de graaf van Apthorp bezorgde haar slapeloze nachten en zorgde ervoor dat ze er afgetobd uitzag. Dat was niet verwonderlijk: ze kon er altijd op vertrouwen dat lord Zeurkous nieuwe, verrassende manieren zou vinden om haar van haar jeugd en schoonheid te ontdoen.

Ze zuchtte, stond op en poetste een inktvlek weg die op haar wang terecht was gekomen. Gillian moest nu in elk geval het gedicht

hebben gelezen en beseft hebben dat lord Apthorp niet het heilige voorbeeld van mannelijkheid was dat hij zo duchtig probeerde te zijn. Nu was het aan haar om te besluiten of ze het erg vond om een echtgenoot te hebben met een voorliefde voor het ongeoorloofde en hypocrisie, of dat ze liever met iemand anders wilde trouwen. En Constance zou een lijst met geschikte alternatieven aandragen.

Het was het minste wat ze kon doen, omdat zij degene was die de verloving met Apthorp had aangemoedigd.

De deur van haar kamer vloog open en een klein kind stormde naar binnen, gekleed in een nachtgewaad met stroken en de gepoe-derde pruik van een volwassen man.

Ze onderdrukte een lach. ‘Goedemorgen, Georgie. Wat een prachtig kapsel heb je vandaag. Ga je een oratorium houden voor de rechtbank?’

‘Ik ben lord Aarsthorp!’ riep hij terwijl hij op haar bed sprong.

Ze snoof. De driejarige zoon van haar neef had altijd geslist, maar dit was nieuw. Hij sprak lord Apthorps naam op een lachwekkende manier verkeerd uit.

Ze trok de pruik recht op zijn bos blonde krullen. ‘Het is Apthorp, schat, maar ik moet toegeven dat ik jouw versie beter vind. Je lijkt vandaag wel op hem. Hoewel hij het niet goedkeurt dat heren in gemengd gezelschap verschijnen zonder correct gekleed te zijn.’ *Tenminste niet publiekelijk.*

‘Ik ben Aarsthorp!’ zei Georgie nog eens, op en neer springend op haar matras op een manier die haar hoofdpijn bezorgde.

‘Als jij het zegt. Zullen we hem zelf eens gaan zoeken en hem je ensemble laten zien?’

Ze drapeerde haar zijden kamerjas over haar schouders en grijnsde naar haar spiegelbeeld. Lord Apthorp fronste zijn wenkbrauwen altijd vanwege haar gewoonte om in haar kamerjas door het huis te flaneren. Zijn lichtgeraaktheid was een van de grootste genoegens van haar leven geweest, zelfs voordat ze wist dat die gemaakt en hypocriet waren.

Ze tilde het kind op en droeg hem door de gang naar de kamers van lord Apthorp. Eigenlijk zocht ze al een excuus om met hem te praten sinds ze achter zijn geheim was gekomen. Maar hij was van

de vroege uurtjes en zij was bijna nooit voor klokslag twaalf uur wakker. Ze hadden elkaar al een week niet gezien.

Bij zijn deur bleef ze staan. ‘We zijn er,’ zei ze tegen Georgie. ‘Klop maar.’

Het kind sloeg met zijn handpalm tegen het hout. ‘Aarsthorp!’ brulde hij.

‘Apthorp, schat.’

Ze wachtte en vroeg zich af of hij anders zou lijken nu ze zijn nare geheim kende.

Of dat zij zich anders tegenover hem zou gedragen.

Ze begreep niet waarom hij zich al die jaren zo preuts had gedragen. Vooral tegenover haar. Via het theater was ze bevriend met tal van losbandige schurken. Ze verzamelde schandalen zoals andere dames haarlinten en beeldende kunst verzamelden.

En lord Apthorp had net gedaan of hij dat ten zeerste afkeurde.

Sinds zijn neef acht jaar geleden met haar nicht was getrouwd, had hij zichzelf verbijsterd getoond over haar gezelschap. Hij had geen gelegenheid voorbij laten gaan om te laten merken dat hij haar on-Brits vond en geen echte dame. Hij gaf zichzelf uit voor de plechtige toekomstige staatsman, die zijn zware verantwoordelijkheden op zich nam, zoals het hoorde, in tegenstelling tot haar. Zij was in zijn ogen het frivole, luidruchtige weesmeisje dat liever feesten organiseerde dan liefdadigheidswerk deed en roddels verzamelde in plaats van prestaties te leveren. Hij maakte er geen geheim van dat hij haar als een ondeugend kind beschouwde dat constant toezicht nodig had, anders zou ze nog betrappt worden terwijl ze in haar nachthemd aan een kroonluchter bungelde. Of erger: haar familie te schande maken met haar moedwillige, roekeloze manieren.

En al die tijd was hij...

‘Aarsthorp!’ schreeuwde Georgie, terwijl hij met zijn kleine voet tegen de deur trapte.

Er kwam geen antwoord, zowel tot haar teleurstelling als tot haar opluchting.

Georgie giechelde om zijn eigen capriolen, kronkelend in haar armen.

‘Je bent een heel stout kind, jonge lord Lyle. Net zo ondeugend

als je nicht Constance.’ Ze gaf hem een klapzoen in zijn hals. ‘Lord Aarthorp is vast beneden aan het ontbijten. Laten we je in plaats daarvan maar naar je kindermisje brengen. Ik kan me voorstellen dat ze naar jou op zoek is. Net zoals een arme lakei ongetwijfeld op zoek is naar zijn pruik.’

Ze vonden mevrouw Williams in de kinderkamer. De oude vrouw rekte haar hals om te zien en horen wat er op straat gebeurde.

‘Aarthorp!’ schreeuwde Georgie met hernieuwde opwindning, wild naar buiten gebarend.

Mevrouw Williams sprong op en klapte het raam dicht; haar gezicht had de kleur van *sorbet à la framboise*. ‘Lord Lyle! Dat is geen taal die een kind moet herhalen.’ Ze schudde verontschuldigend haar hoofd naar Constance en nam Georgie uit haar armen. ‘O, hemel. Kom, laten we onze excuses gaan aanbieden aan de arme man die zijn pruik kwijt is.’

Constance nam de vrijgekomen plaats van de oude vrouw bij het raam in en schoof het open, nieuwsgierig naar wat ze op straat had gezien.

Een krantenverkoper merkte haar op en zwaaide. ‘De laatste *Saints & Satyrs*, mevrouw,’ zei hij, met een knipoog zwaaiend met een krant.

‘Lord Aarthorp en de zondige...’

Ze sloeg het raam dicht en deinsde achteruit.

Aarthorp.

Mijn hemel. Had Georgie dat op straat gehoord? Zou dat kunnen betekenen...

Ze drukte haar vingers tegen haar slapen. *Nee, dat was onmogelijk.* Ze had zijn naam niet gebruikt. Ze had het alleen naar haar gebruikelijke, discrete damespubliek gestuurd, geschreven in een code die alleen zij konden begrijpen.

Het is toeval. Je bent overspannen door slaapgebrek.

Desalniettemin liep ze snel de trap af naar de salon. Ze moest zichzelf geruststellen dat ze zich inderdaad dingen inbeelde. Het was zo vroeg dat de man in kwestie ongetwijfeld nog aan de ontbijt tafel zou zitten, eindeloos jeremiërend over de fitnesses van irrigatie of zijn favoriete melange van thee. Hij zou zijn tirade waarschijnlijk

alleen onderbreken om haar er op zijn geduldige, neerbuigende manier aan te herinneren dat je niet half gekleed aan het ontbijt diende te verschijnen.

Hij zou zijn zoals hij altijd was: onuitstaanbaar.

Maar lord Apthorps gebruikelijke zitplaats in de eetkamer was leeg.

Constances nicht Hilary en haar echtgenoot, lord Rosecroft, zaten zwijsend aan tafel.

Ze zagen eruit alsof er iemand was overleden. Iemand die ze graag mochten.

‘Wat een heerlijke ochtend,’ zei Constance zo opgewekt mogelijk, ondanks het feit dat haar handen klam waren geworden.

‘Is dat zo?’ Lord Rosecroft keek geërgerd naar buiten, alsof het mooie weer een belediging was voor zijn slechte humeur.

Omdat Hilary vijf maanden zwanger was, kwam het niet vaak voor dat ze in de ochtend naar haar eten staarde.

‘Je bent ongewoon vroeg op,’ zei Hilary ten slotte. Haar stem klonk schor, alsof ze had gehuild.

‘Hoe durf je me te betichten van lang slapen? Ik ben altijd voor dag en dauw op,’ wierp Constance tegen. Ze wachtte tot een van hen zou lachen of vertellen wat er mis was. Maar ze wisselden alleen een pijnlijke blik uit, zoals getrouwde mensen doen die onheilspellende dingen met elkaar delen zonder iets te zeggen.

Ze dwong zichzelf om over de lege stoel van lord Apthorp te beginnen. ‘Waar is lord Zeurkous vanmorgen? Apthorp slaat nooit het ontbijt over. Hij is zo dol op regelmaat.’

Hilary kromp ineen en legde een hand op haar buik, alsof het geluid van lord Apthorps naam haar zo van streek maakte dat haar ongeboren kind het voelde.

‘Liefje,’ zei ze. ‘Ik ben bang dat er iets vreselijks is gebeurd. Er is wat vervelende laster over Julian in een krant gedrukt.’

‘Leugens,’ mompelde Rosecroft. ‘Smerige leugens van die hoogmoedige verduivelde...’

Hilary stak een hand op om zijn uitbarsting te bedwingen. ‘Alsjeblieft, James.’

Constance slikte. ‘Juist. Gaat het om... zijn schulden?’ *Laat het alsjeblieft over zijn schulden gaan.*

De steeds groter wordende schulden van Apthorp waren een soort publiek geheim dat iedereen in Londen kende, maar geen enkel beschaafd persoon begon erover. Zo'n schandaal konden ze wel de baas.

En het zou niets te maken hebben met wat ze in haar column had geschreven.

Hilary zuchtte. 'De details zijn niet erg netjes. Het volstaat te zeggen dat een vulgair gedicht de ronde doet en hem in diskrediet brengt.'

Lord Rosecroft sloeg met zijn vuist op tafel. 'Nee, het brengt iedere vervloekte bemoeial in diskrediet die zulke rommel schrijft zonder het fatsoen om...'

'James,' siste Hilary. 'Wind je niet zo op, denk aan je bloeddruk.'

Zijn bloeddruk zou vast niet zo snel stijgen als die van Constance op dat moment. Want ze wist precies wat voor soort bemoeial zulke rommel zou schrijven.

Lieve hemel, wat had ze gedaan?

Hoe kon dit uit zijn gekomen?

Ze probeerde een geruststellende glimlach op haar gezicht te toveren. 'Ik weet zeker dat het snel over zal waaien, wat het ook is. De reputatie van Apthorp is tenslotte smetteloos. Hij is de saaiste man van Engeland.'

Zijn beruchte saaiheid was precies wat haar dilemma had gecreëerd. Het veinzen van kleurloosheid, was zo misleidend dat het verraderlijk zou zijn geweest om een dergelijke heer aan een vrouw voor te stellen als haar echtgenoot. Tenslotte zou hij dat ambt levenslang bekleden. Vrouwelijk geluk was altijd nogal vluchtig, doordat geheimen waarvan mannen volhielden dat dames te delicaat waren om die te horen pas uitkwamen na hun huwelijk, als het te laat was om bezwaar te maken.

Constance beschouwde het als haar plicht om dit recht te zetten met behulp van haar talenten, namelijk roddelen.

'Misschien heeft Constance gelijk,' zei Hilary. 'Misschien hoeven we ons helemaal geen zorgen te maken, James.'

'Zijn wetsvoorstel wordt vandaag voorgelegd aan het Lagerhuis,' zei lord Rosecroft met donderende stem. 'Die puriteinen geven kran-

ten aan iedereen die ze maar wil hebben. De hele nacht hebben ze buiten bij het parlement staan zingen. En met de verkiezingen in aantocht...’

Zijn stem stierf weg, alsof de verschrikkelijke aard hiervan te duidelijk en tragisch was om nog verder toe te lichten.

Haar hart zonk haar in de schoenen toen ze beseftte dat hij gelijk had.

Per slot van rekening deed ze alleen maar alsof ze in slaap viel van verveling als lord Aphthorp maar doorging over zijn wachtende wet. Ze kende de details van zijn kostbare wetsvoorstel goed genoeg om de regels zelf op te zeggen. Hij had een half decennium besteed aan het bedenken ervan en had zijn schulden daarbij verdubbeld. Zijn hele toekomst hing af van het wetsvoorstel.

Als dat geen doorgang zou vinden, zou hij geruïneerd zijn. Volledig geruïneerd.

En een zekere valse bemoeial die toevallig met hem onder één dak woonde, was verantwoordelijk voor zijn ondergang.

Precies zoals haar broer haar had voorspeld toen hij haar, met een groot vertoon van boosheid, had verboden roddels te gebruiken om het lot in de richting te leiden die zij voor ogen had. Die onaangename aanvaring was veroorzaakt door haar beslissing om zijn affaire met de botanica in een nationaal blad aan de kaak te stellen en hem te dwingen met haar te trouwen om haar eer te redden.

Constance hield vol dat ze hem had gered van een somber, liefdeloos huwelijk met iemand aan wie hij een hekel had. Nu leidde hij een gelukkig leven met de vrouw van zijn dromen. Hij bleef beweren dat ze de toekomst van zijn vrouw in de waagschaal had gelegd op een manier die roekeloos was en op het wrede af.

Ze waren het erover eens dat ze het niet met elkaar eens waren.

Of beter gezegd, hij had zo hard en lang tegen haar geschreeuwd, wat zo in strijd was met zijn beroemde koele houding, dat ze zich zorgen had gemaakt om zijn hart. *Je maakt iemands leven onherroepelijk kapot met je geroddel. Beloof me dat je geen woord meer zult schrijven. En anders, Constance...*

En natuurlijk, omdat hij haar enige familie was, de man die haar, hoe afstandelijk hij ook was, van kinds af aan had opgevoed, en de

enige persoon om wiens mening ze ooit echt had gegeven, had ze het hem beloofd.

Op dat moment had ze het zelfs gemeend.

Dus had hij haar vergeven wat ze had gedaan, en hadden ze weer vrede gesloten. Maar hij was wel behoedzaam tegenover haar gebleven, en zij was wat op haar teentjes getrapt, omdat hij haar als een schurk had behandeld terwijl ze alleen maar had geprobeerd te helpen.

En telkens wanneer iemand in haar bijzijn over nieuws sprak dat sprankelender was dan het weer, zei hij dat ze er niet over mocht schrijven.

Als hij erachter zou komen dat ze niet alleen de enige regel had overtreden die hij haar ooit had opgelegd, maar dat ook had gedaan ten koste van de reputatie en financiële toekomst van een hechte familierelatie, dan zou hij het haar nooit vergeven.

Dat betekende dat ze het moest herstellen.

En wel meteen.

Voordat hij erachter kwam, want dan zou ze het enige familielid verliezen dat ze nog had.

Opnieuw.